

במאהר האש

פסקי הלכות ודברות קודש ממרן בעל השביבי אש שליט"א

פרשת ויקרא תש"פ

מאור העינין שביבי אש על התורה

בענין אמירת פרשיות הקרבנות במקום הקרבנות

א. בענין אמירת פרשיות הקרבנות בצפרא ראיתי דיש מחלוקת האחרונים בדבר זה. דהנה הט"ז או"ח סי' א' סק"ז תמה על המהרש"ל האיך אפשר לומר בחטאת ובאשם דאם נתחייבתי יהא נחשב כחטאת ואשם, דהרי אם לא נתחייב יצטרך לומר דיהא נדבה, והרי אין חטאת ואשם באים בנדבה. והנה האחרונים כתבו לתרץ בפשיטות דהתנאי הוא אם לא נתחייב יהא כקורא בתורה ולא בתורת נדבה.

וכנראה דרבינו הט"ז נקיט בפשיטות דעל ידי האמירה הוי ממש כהקרבנות קרבן בפועל ולכן קמתמה שפיר הט"ז דאם יש כאן קרבן בפועל בעל כרחך נצטרך לומר דחשיב כקרבן נדבה וזה הרי לא יתכן דאין חטאת ואשם בא בתורת נדבה. אמנם שאר האחרונים נקטו דאינו נחשב כקרבן בפועל אלא דיש בכוח אמירת הפרשה להחשיבו כאלו הוא מקריב קרבן, אבל אם הוא עושה תנאי שפיר מצי למימר דאם אינו חייב בקרבן אינו נחשב האמירה כלל כקרבן אלא כקורא בתורה. ב. והנה הרבה מן האחרונים תמחו דאין מצי להיות נחשב כקרבן חטאת והרי חטאת בעי ידיעה בתחילה, והכא הרי ליכא ידיעה. וכתב ביד אפרים שם דבאמת אין זה נדון כקרבן ממש לכל פרטי דיני הקרבנות ולכן לא איכפת לן במה דליכא ידיעה, דעיקר הכוונה בזה הוא שהאדם מבקש מהקב"ה שזכות אמירת פרשה זו תעלה לו כאלו הקריב, עכ"ד.

ג. ובאמת הדברים עדיין טעונים בירור, דהרי אנו אשכחן דאין אומרים את פרשת הקרבנות אלא ביום משום דאין הקרבנות הקרבנות אלא ביום, וכמו כן מבואר במג"א דצריך לומר פרשיות הקרבנות מעומד משום דההקרה היתה בעמידה, וכן אין אומרים בשבתות ובמועדים מטעם זה, וחזו"ן דלכמה דברים מדמינן להו אהדדי.

וביותר מצאתי בהגהות לספר יש נוחלין פרק ראשון, שכתב בתוך הדברים כד"ל להלן: "בודאי ובבירור קבלת רבותינו ז"ל שקיבלו שהקריאה והעסק בפרשת הקרבן הוא כהקרה עצמה, הוא דוקא אם הקריאה והעסק דומה להקרה בכל מכלל, וכאשר היא שווה לו ודומה לה מכלל צד האפשרי אז יצדק אמרונו גם כן שעסק פעולת הקריאה הוא כעסק ההקרה וכו'".

ד. ומיהו בעל ההגהות גופיה כתב לעיל מזה דתהא כוונתו באמירה זו בתנאי שאם אינו חייב בקרבן תהא אמירתו כקורא בתורה בלבד, ומוכח מזה דאפילו אי נקטינן דדין האמירה הוי ממש כהקרה בפועל אפילו הכי מצי מתני דאם אינו בר חיובא בהקרה זו תהא האמירה נחשבת בקריאה בתורה בלבד.

ויש לציין לדברי בעל דרך פקודיך בהקדמתו לספרו, דהני אמירות אינן מועילות אלא לשעתן, עד שיבנה המקדש, אבל לכשיבנה במהרה בימינו יצטרך להשלים את כל הקרבנות שנתחייב בהן, ולכן דעתו שם דיש לכל אחד לכתוב על פנקסו את חיובי הקרבנות שנתחייב בהן, וצריך עיון טובא בהגדרת הדברים.

ה. ומה שתמוה לי טובא בכל זה הוא דמדוע אין אנו מקיימים הלכה זו ככתוב בשו"ע, ואיננו אומרים את פרשת העולה, החטאת והאשם, והמנחה המזכרים להדיא בדברי הארוחות חייים שהובאו בב"י שם סי' א' וכן הזכירו בפירוש בספר יש נוחלין הג"ל, [ושם הוסיף גם פרשת קרבן עולה ויורד], ומדוע אין אנו אומרים אלא את פרשת התמיד וברייתא דאיזהו מקומן, פרשת הכיור ותרומת הדשן, וחפשי מוקפויא בזה ולא מצאתי תשובה לזה, והדברים תמוהים טובא.

ו. והנה בהגהות שם מבואר דבעינן נמי וידוי ועשיית תשובה שבאים יחד עם הקרבן וכן כתב באמת במחצית השקל ובביאור הלכה או"ח סי' א', ושם בהגהות הוסיף עוד שיש לומר גם לאחר מכן פרשת נסכים ומנחה, דאין יאמר כאלו הק' רבתי עולה ושלמים, הייטב בעיני ה' הקרבה בלא מנחה ונסכים.

וע"ע בענין הקדמת עולה לחטאת, קושיית המג"א שם סי' א' סק"ח ובשו"ת

כנסת יחזקאל כתב לתרץ וע"ע בספר ארצות החיים כאן, ועיין מ"ש בשערי תש"ו בה. ועיין היטב בסוף ספר תבואות שור מ"ש בארוכה בהא מילתא, ועיין מהרש"ג עה"ת לחלק בין פרשת עולה לפרשת חטאת, עי"ש.

בענין הקטורת

א. מצינו בפרשתנו בתרי דוכתי על כוחה הנשגב של עבודת הקטרת, חדא, לענין הביורור מי הוא הקדוש, שע"י הקטרת הוברר במי בחר ה' לכהונה ולשרתו, על ידי שיצאה האש ואכלה את מאתים וחמשים האיש מקטירי הקטרת, אשר חלקו על כהונתו של אהרן, ועוד, שעל ידה נעצרה המגיפה.

ב. ונראה דעבודת הקטורת שונה ביסודה מעבודת הקרבנות, דשאר הקרבנות ע"י קרן נועד להתקרבות אל ה' ולצורך כפרת החטאים וכמבואר היטב בדברי הרמב"ן ריש פרשת ויקרא, וע"ע רמב"ן סו"פ תצוה וברבינו בחיי שם, אבל הקטורת באה לבטל כוחה של הסיטרא אחרא ואת כוחות הטומאה שבעולם, וכן מצינו בזוהר הק' מעלת הקטורת דהיא מבטלת כוח הסיטרא אחרא, ובזה מסלק חרון אף ה' בעולם וכדכתיב: ישימו קטורה באפך, דהריח שעולה ממנו מבטל את כוח הרע והטומאה.

ג. ואפשר לומר דזהו השבח שבו מציינים את מעלתו של שבט לוי, אשר בו בחר ה' להשים קטורה באפיו, שהם ראויים לאותה איצטלה לומר לשיטנא "גירא בעיניך", ויתכן דמטעם זה כוחה וסגולתה רבה ועצומה לעצור ולבטל את המגיפה.

ואולי אפשר להוסיף בזה דבקרא (דברים ל"ג) כתיב: יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל, ישימו קטורה באפך וכליל על מזבחך, ויתכן לומר דהכוונה בזה הוא לומר דכוח לימוד התורה ובעיקר כוחה של הרבצת תורה הוא רב ועצום יותר מכל הקרבנות ואף היא יכולה לפעול אותה פעולה כהקטרת קטורת, דאף בהפצת תורה כהלכתה ניתן לבטל את כוחו של הסיטרא אחרא, ושניהם לדבר אחד נתכוונו, וכדכתיב: בכל מקום מוקטר ומוגש לשמי וגו'.

ד. ויתכן להוסיף ולומר דאהרן הכהן נבחר לכהונה גדולה משום המעלה המיוחדת שהיתה בו כדמשבח ליה בקרא: כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא, והיינו דעבודתו של אהרן הכהן היתה להפיץ ולהריץ תורה וטהרה בישראל וקיים מה שכתוב: יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל, ומכח זה זכה לכהונה גדולה, אבל מי שאינו עוסק בעבודת קדש זו, אפילו אם כגובה ארזים גבהו אינו ראוי לאיצטלה זו, ולכן היה המבחן דוקא על ידי קטורת שהוא דומה לע"בודת קדש של הרבצת תורה ומי שאינו בר הכי אינו ראוי להקטיר קטורת, ודו"ק. [ונראה דגם לענין זה נאמרו דברי הר"מ בסוף הלכות שמייטה ויובל, שלא שבט לוי בלבד, אלא כל אשר נשאו לבו והבינו מדעו ופרק מעליו עול חשבונות בני אדם וכו', דגם הם בין אלו שנחשב לימודם כהקטרת הקטורת].

בסדר מעמדות ליום ראשון כתיב אחר פרשת הקטורת
כשיש ח"ו מגפה בעיר מוסיפים בקשה זו:

רבו העולמים. גלו ונדוע לפני כסא כבודך אשר מדת הדין מתוחה עלינו בעונותינו, ונאנו לחלות את פניך שתעצור המגפה והמפשיחית מעלינו, ולא תתן המפשיחית לבא אל פתינו, ורחם עלינו ועל שפינו ועל עוללינו ועל כל ישקאל עמנו, וקבל ברחמים ובכבוד את תפלתנו, כמו שצאמר תפוח תפלותי קטרת לפניך משאת כפי מנחת ערב, וכמו שקבלת קטרת השמים שהקטיר לפניך אהרן הכהן כאשר הסל הנגף בעם, שצאמר ונעמד בין הפתים ובין המים ותעצור המגפה, וכן צדוד ונגן שם דוד מוצפם לוי ונעל עלות ושלמים ונעטר; וְלִאֲרָץ ונתעצור המגפה, וכמו שצאמר פניחס ונעמד ונפלה ונתעצור המגפה, וכן צדוד ונגן שם דוד מוצפם לוי ונעל עלות ושלמים ונעטר; וְלִאֲרָץ ונתעצור המגפה מעל ישראל. כי אמה אבינו ולך תלויות עינינו, רפאנו; וְנִרְפָּא. הושיענו ונשעיה פי תהלתנו אמת, שפן פתוב בתורתך וחסיר; וְמִמֶּן כָּל חַיִּי וְכָל מַדְוֵי מַצְרִים תְּרַעֲמֵם אֲשֶׁר יִשְׁמַע בְּךָ וְתִתֶּנָּם בְּכָל שְׂנְאָיִן; לֵי אֵלֵינוּ וְנִשְׁעֵה עַל עַמְּךָ בְּרַחֲמֶיךָ סֵלָה; וְצָבָאוֹת עֲמִינוּ. מוֹשְׁבֵי לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה; וְצָבָאוֹת. אֲשֶׁרֵי אָדָם בִּטֵּחַ בָּךְ; וְהוֹשִׁיעָה. הַמְּלַךְ יַעֲקֹב בְּיוֹם קְרָאָנוּ:

שמואל אליעזר שמואל

רב מערב בני ברק
מב"ד ב"צ שערי הוראה
והרב ב"ר זכרון מאיר דמרון בעל שבט הלוי וצוק"ל

כבוד מוכבדי הדגול, רב הפעלים והמעש, ה"ו

הנני בזה במוענה קצר ותמציתי בנידון שאלתך על השימוש בפסח בתכשירי איפור ובישום שונים, האם יש חובה להקפיד על כשרות לפסח או לא.

הנה בודאי שמעיקר הדין היה מקום לצדד להקל בזה, משום דאף אם נחוש לחשש תערובת חמץ שלפעמים מערבים בהם, מ"מ אותו חמץ הגיע לדרגה של נפסל מאכילת כלב, תוך כדי התהליכים השונים להכנת התכשירים, וכיון שכן הרי קמע קמנו תורת חמץ מכלל וכל נהפך להיתר, אלא שיש לדון בזה מדין אחשביה שמצוינו ברא"ש רפ"ב דפסחים ובשו"ע או"ח סי' שמדברנן אסרוהו באכילה כיון דאותו האדם האוכל הרי מחשיבו באכילתו לאכל וגם כאן מחשיב המשתמש בחמורי האיפור והבישום להנאתו ולצרכו ובכך הוא מחשיבו ולכאורה היה נראה דרק לענין אכילה הוא דאחרתו רבנן לית דאחשביה אבל כשאינו אוכלו אף שנתנה ממנו זה זמן נלכל באיסורא דאחשביה, וכן מוכח להדיא מדברי התרומת הדשן סי' קכ"ט שכתב לענין דיו המבושל בשעורים דשרי לכתוב בו כיון שמעורבים בו דברים שפוגמים אותו ונפסל מאכילת כלב, ועיי' היטב בשו"ע סי' תמ"ב ס"ט ובמ"ב שם סקמ"ג, הרי להדיא דנהי דבודאי יהא אסור לשותת משום דבכך הוא מחשיבו אבל לכתוב בדיו זה מותר וכיון שכן בפשטות גם בנדון דילן אין לאסור בהנאת איפור ובישום. ברם לענין נראה דאימת מחמירין משום חץ טעמא דאחשביה, דוקא באוכל בעיקרו שהיה מיועד לאכילה ונפסל ועתה הוא חורו ומחשיבו לאוכל כמעיקרא, או כגון עליו טבב שבחרתו הוא מחשיבו לשימוש העיקרו שעבורו נועד ולכן הוא עשוי מעיקרו ולכן להמג"א סי' יש להחמיר, [וגם בזה חולקים ריב"ם], אבל בהכנת כל מיני שימושים שמפיקים מן החמץ שכלל אינו מיועד לכך ואינו גדר השימוש שלו, מיועדר דלא נאמר בזה גדר "אחשביה", ותכשירים אלה אף אם יש בהם תערובת מסויימת של חמץ מ"מ אין הוא מיועד לשימושים אלה וכיון שכן נראה דמיסתבר דבכה"ג לא נאמר דין אחשביה. [החזו"א או"ח סי' שדן לענין תרופות שמדבקים אותם בקמח ומים האם יש בזה גדר "אחשביה", היינו משום שגם שימוש זה היה מצוי ושכיח שכינו כן את הדבק והוא עשוי גם לזה, ויתכן מאוד דבזמנינו נו סבב אין משתמשים בקמח להדבקה באמת אין שייך למידן בה מותרת אחשביה ודוק ו"לע" בזה]. ברם אכתי יש לעיין דבפשטות היה נראה דאותו אלוהול שמעורבים בחמרים ותכשירי ריח האלה מיועד מתחילתו לצורך הפצת ריח נעים, וכיון שכן בהרחתו עתה הרי הוא מחשיבו בו למה שהוא מיוחד ותירה מזו כיון דלענין הרחה אין הפסול מאכילת כלב מגרע מאומה וכיון שכן יתכן דאף בלא אחשביה נמי יש להחמיר. [בעצם הרי כל אלוהול כדומה שאין הלכנים אכילים אותם ואפי' לא בטל מהם האסור, דכיון שכן הוא שימוש א"כ זה נחשב שראוי ועומד להנאה זו והיו הנאה גמורה]. ונראה לומר דכיון דמטרת השימוש בתכשירי האיפור מיועד לשיפור המראה, והריח המעורר רב בו הוא רק תוספת בלבד, וכיון שכן מציען למימור דהוי כמו תערובת הקמח בתרופות שלטעי נת החזו"א הנ"ל אינו גביר אחשביה כיון שאין כוונתו להחשיב את הקמח אלא את החומר המ"מ רפא בשגינה ונטולו לרפואתו, ואף שיש להקל קצת ולומר דשאני הכא שהרי סוס"ס הוא נהג גם מהרי"ה, שמא"כ אין לו כל הנאה מן החמץ המעורב בתרופה], אך בתכשירי הבישום לענ"ד יש להחמיר טפי כיון שב"ע עיקרם הרי הם מיועדים לצורך הרחה נהנה ומשם שפיר אית בה להך גדר "אחשביה", ודוק"ל. ומכל מקום ישראל קדושים ונהגו להחמיר בכל התכשירים שבאים ומיועדים רק לנו וריח, שהם צריכים שאינם חיוניים, שלא להשתמש בהם מבלי שיהא עליהם הכשר מקובל שמעיד על נקינות מתערובת חמץ וגם הפועלים נהגו שלא לאכול חמץ בסמוך להם, וביותר יש להקפיד בדבר זה בח"מרי בישום וכנ"ל, וכן ראוי להחמיר גם באודם ובשפתנים וכדומה, שלפעמים החיך נהנה מהם מעט ואף יתכן שילבעו מהם קימעה, בודאי דראוי להימנע מלהשתמש ללא פיקוח והכשר.

הדבר היחידי שנשאיר בענין אכילה והנאה הוא ענין התרופות, וברצוני להעיר על דבר חשוב לענ"ד, והוא על אודות החומרות המשונות שנתפשטו בענין התרופות, ולמרות שזה ענין חיובי נושא החומרות וכפי שזה מבואר בארוכה במשך חכמה פרשת בא שיש בזה ענין נכבד, אבל נושא התרופות אינו בכלל זה. אך יש כאלה שאצלם הוא נחשב בטעות לאיסור חמור מצד חמץ, וזה גורם בלבול המביא לידי חשש סכנה, ומיסתבר דאף חששא דרבנן נמי לית בהו דהם נפסלו מאכילת כלב וגם משום אחשביה נמי ליכא כיון שאינו חפץ כלל בפסח וכמבואר ביד אברהם יור"ד ובחזו"א או"ח ואג"מ ועוד. אי לכך נראה ברור שבאותן תרופות קבועות שהן באות מחמת חולי לחץ דם, לב, סוכר, בעיות נפשיות וכדומה, אין לבדוק אם מופיעות במ"מ דרך, אין להחליף באחרות כי גם ההחלפה יכולה לערער את מצב הבריאות, ואין רשות להחמיר בכגון דא שזה קשור עם דברים שיש חשש סכנה. סירוף שאני וכן ויטמינים ותרופות המופסיות יש לשאול על כל אחד לגופו.

Handwritten signature: Shmuel Eliezer Shmuel

פסקי הלכות לחג הפסח

- א. בעניני מכירת החמץ לנכרי, הנה נהגו ישראל סמוך לחג הפסח לפנות לרבנים ולסדר אצלם את מכירת החמץ. אין מכירת החמץ חובה ומצוה אלא מנהג שנהגו בו ישראל קדושים, ביטת המכירה בה בעיקרה היא כדי לצאת מידי חשש ופקפוק, אולי נשאר מעט חמץ או תערובת חמץ, וכן בכדי להיפטר ממצות הבדיקה לכן הוא משכיר מקומות מסויימים לגוי ומוכר את החמץ שנמצא שם והוא נפטר מבדיקת אומים המוקומות.
ב. יש להגיש שאדם פרטי ימנע מלמכור חמץ גמור ויקיים את מצות התורה בשלימות, להשביט את החמץ כפשטו, ואע"פ שעלי חנויות מכולת או מפעלי מזון רשאים לסמוך על המכירה, מ"מ אנשים פרטיים לא יסמכו לכתחילה ויקיימו את מצות ביעור חמץ בהלכותו.
ג. יש לדעת שאנו מבצעים שני דברים, מכירת חמץ לגוי, מכירה עולמית ללא תנאים, ושכירות מקור מות למשך ימי הפסח, ועוד צריך להגיש שהרב הוא רק שליח לביצוע המכירה והשכירות, ואין הוא קונה החמץ והשוכר, למרות שאנו עושים בדרך כלל קנין סודר, הוא נועד רק לחיזוק מינוי השליחות.
ד. יש להעיר במה שהזכירו האחרונים טובא שלא למכור את הכלים במכירת חמץ, אלא את החמץ הדבוק והאפוי, [אף לא את הבלוע שאין צריך ביעור מן הדין, כי אין בבליעת איסור בל ידאה], והרבה מן האחרונים הצריכו אפילו בדיעבד להטבילים שנית לאחר הפסח ויש טעמים וסיבות להקל בדבר, עכ"פ לכתחילה יקפידו בכך.
[ראוי לכתחילה לייחד מקום מסויים שבו אין החמץ נמכר ושם יתחיל את חיוב הבדיקה בברכה, דלעת הח"ס ודעימיה החולקים על המקור חיים וסוברים דאף מה שבדעתו למכור בערב הפסח נמי פוטר מנדיקה ונמצא דכיון דלמחר ימכור את כל חמצו א"כ אינו יכול לבקר על הבדיקה דהשתא, ולכן יפרש להדיא שאינו מוכר החמץ שבמקום מסויים שחייב בבדיקה].
ה. היות שבמכירת חמץ גם אנן משכירים את המקומות לגוי, לכן מי שדר בדירה שכורה עם חוזה שכירות כללית, שבה מובילים את השוכר מלהשכיר אפילו חלקים מהדירה לכל שימוש שהוא, ראוי לבקש רשות מן המשכיר להשכיר את הדירה לגוי לפסח, והיכא שהבעלים הוא שומר תורה ומצוות יש לתלות דמסתמא ינחא ליה, אבל כשהוא אינו שומר תומ"צ יש מקום להחמיר בדבר טפי, בפרט כשנכנת בחוזה השכירות שאין לו רשות להשכיר אפילו חלק מהנכס.
ו. לכתחילה אין לשלוח קטן למכירת חמץ וצריך דוקא ע"י גדול, דנהי דלדעת הנהיבות בסי' רמ"ד לא בעינן גדר שליחות במתנה, אבל במכירה מודו כו"ע דבעי דנין שליחות ולכן יש להקפיד בדבר, אך אם החתים את אביו על שטר ההרשאה והקטן מעבירו לידי הרב שפיר דמי.
ז. אף הרבנים חייבים בבדיקה ויבדקם בפנס ולא בנר שיוכל לבדוק ללא חשש שריפה, ואם הוא משכיר את הרכב בכדי להיפטר מחובת בדיקה אינו רשאי להשתמש בהם כל ימי הפסח, כי לא יתכן שיחלוף קנין שכירות והמשכיר ימשיך להשתמש כאילו לא היתה כאן שכירות. וכן באותן החדרים המושכרים אל ישתמש בהם, ומכל מקום אם צריך להכנס בכדי להוציא משהו רשאי, רק בדרך ארעי בלבד.
ח. יש שמהדרים לא להשתמש לאחר הפסח בחמץ שנמכר לגוי, ובאמת מעיקר הדין מותר להשתמש, משך דהרי חמץ לאחר הפסח הוא רק קנס שקנסו חכמים למי שעבר על איסור בל יראה ובל ימצא ולאכארה אין כאן מקום לקנסו, אך היו מגדולי הדורות שהחמירו בדבר ולכן המהדר תבא עליו ברכה.
ט. חנויות או מפעלים של חילונים שממשיכים למכור חמץ בפסח המכירה שלהם לגוי בטלה ואין זה אלא אחיזת עינים בלבד.
י. מי שמעביר לחנות את בקבוקי הויסקי שנשארו לו וכדומה חייב למכור לו.
יא. מי שמצא חמץ בפסח עדיף שיבערו ע"ד לשלם דמיו לגוי הקונה ולא יסמוך על המכירה.
יב. יש ויכוח בין הרבנים בדין קמח שמצוי כהיום בשוק האם דינו כספק חמץ או כודאי או שאינו אשיל ספק והרבה מקילים בדבר, אך לענ"ד ראוי להחמיר בכך, אך רק בקמח רגיל, אבל בקמח מלא יש להקל.
יג. יש להשתדל לרכוש את כל מצרכי החמץ והכלים החמציים במקומותיהם ולעשות את ההיכר והסימונים לכל המאוחר לפני שעת המכירה לגוי.
יד. מכירת מניות, מי שיש לו מניות בחברה המייצרת חמץ ויש לו זכות הצבעה בניהול החברה חייב מן הדין למכור את מניותיו לגוי בפרוס הפסח, ואף מי שאין לו זכות הצבעה גם כן ראוי שיחמיר בדבר זה, כי לדעת פוסקים בחמץ נחשב הוא כבעלים לכל יראה. פרחי נוי מיובשים מצוי בהם חמשת מיני דגן ויש להמכרם, שפון הרחה יש בו חשש חמץ, בושם וספריי לשיער ג"כ יש בו תערובת אלוהול, ממחטות ניר שספוג בהן חומר לח עם ריח יש בו חשש חמץ, ואף שאין מוכרים חמץ גמור, אך זה שהוא בגדר חמץ נוקשה בלבד שאינו ראוי למאכל אדם אפשר למכורו אפילו לכתחילה.
טו. מכירת בעלי חיים, כדגים ועופות שניזונים בחמץ גמור יש להחמיר שלא למכרם אלא להחליף את מזונם למזון כשר, כי יש הרבה תנאים למכירת בעלי חיים כמבואר במ"ב סוס"י תמ"ח. בשעתו שאולת: אין מן הרב אלישיב ז"ל והשביני שאם הוא יכניס לאקווריום לפני פסח מזון חמצני עמיד לשבוע ימים שפיר דמי למכור את האקווריום כולו ואכמ"ל.
טז. יש שמהדרים לבצע את המכירה לפני ליל י"ד בכדי לפטור את המקומות מבדיקה, אך הח"ס סבור שאין צריך להקפיד בדבר, משום שלדעתו אפילו מכירת י"ד נמי פוטרת וכך היה המנהג הקדום בישראל. אך נראה שאף לנוהגים להקל מ"מ מן הראוי שלכל הפחות ימנו את הרב כשליח לפני ליל י"ד.
יז. העוזבים את ביתם לחג - אלו שנוסעים מביתם לחג הפסח יבדקו לפני צאתם, אם הם יוצאים בתוך ל' יום, אף שאין דעתם לחזור לפסח, ואף אם הם מוכרים את החמץ ומשכירים את ביתם, אם לא יהיו במקום שיחייב אותם בדיקה יצטרכו לבדוק כאן, כי יש חובת גברא לבדוק ולכן ישיירו לע"י צמם חלק קטן בבית שלא יהא בכלל המכירה ושם יקיימו מצות בדיקה, או לחילופין, שיאדנו לזכות במקום החדש שלהם ושם יקיימו מצות בדיקה, אם עדיין לא נבדק המקום החדש ויש להעדיף את הדרך הראשונה מכמה טעמים וכן דעת מרן הרב ואזנר צוק"ל.

מתוך כתבי רבני בית הוראה 'שערי הוראה'

עקב המצב הקשה בהתפשטות המחלה ה"י ניתן לשלוח אימייל לכתובת דוא"ר: 6161616a@gmail.com לקבלת שטר מכירת חמץ ב/מזכירות

הוצאות הגיליון נתגדב ע"י ידידנו הר"ר יעקב מאיר הורביץ ה"ו - כ"תשפ"ה לרגל הולדת הבת ***** הר"ר יונה ריין ה"ו - בארץ פאק"י לרגל הולדת הבת

לתרומות והנצחות ניתן לפנות לטל': 058-3238947 או לדוא"ר: SHVIVIASH@GMAIL.COM לקבלת הגיליון מידי שבוע ניתן לשלוח בקשה לדוא"ר SHVIVIASH@GMAIL.COM

בית הוראה שערי הוראה זמני פתיחת בית הוראה בראשות הגאב"ד בין השעות 9:00-14:00 בשאר שעות היממה יושבים חברי הבד"ץ מועה כלפניו 24 שעות ביממה: 03-6161616 בית הוראה לעניני רפואה 03-6148000 או 03-6161616 שלוחה 3

ניתן לשלוח שאלות למרן הגאב"ד שליט"א בפסק: 0722-60-63-61 לקביעת תורים וקבלת קהל 03-6161616 שלוחה 4